

Chưa Từng Ôm Lấy (Bất Tăng Ủng Bảo)

Contents

Chưa Từng Ôm Lấy (Bất Tăng Ủng Bảo)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7

Chưa Từng Ôm Lấy (Bất Tăng Ủng Bảo)

Giới thiệu

Thể loại: Danmei, Đoạn văn, mặt lạnh độc tra công, ôn nhu cảnh viên thụ, ngược, BEEedit và beta: Tà Nguyệt Điện Hạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-tung-om-lay-bat-tang-ung-bao>

1. Chương 1

Có đôi khi, Lâm Sầm sẽ mộng thấy trước một số chuyện.

Trong mộng hắn luôn thực khát, nửa đêm từ trên giường đứng lên, muốn đi phòng bếp tìm nước uống, lúc đến hành lang, lại bị một vệt sáng trên sàn nhà thu hút tầm mắt, đó là ánh sáng lộ ra từ đèn ngủ của phòng Trầm Mộ Phàm.

Đêm nào, cũng đều mộng thấy.

Nhú mảy.

Trầm Mộ Phàm người kia, rõ ràng là một kẻ vô cùng cẩn thận, trước khi ngủ lại thường quên tắt đèn, cũng không nhớ rõ chuyện quan trọng là phải đóng cửa phòng.

Mi nhãn càng sâu, thường thì Lâm Sầm sẽ tiếp tục hướng về phía trước, đi tìm nước mà hắn muốn uống.

Nhưng có lúc ngẫu nhiên, hắn cũng sẽ đi đến cạnh cửa, đem bàn tay đặt trên núm cửa.

Lâm Sầm không biết trong thời gian này, mình là nghĩ muốn thay Trầm Mộ Phàm đóng cửa lại cho thật kĩ, hay là muốn đẩy cửa đi vào. Bởi vì mỗi khi đứng vào lúc đó, hắn đều sẽ từ trong mộng bừng tỉnh dậy.

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ là ánh trăng xưa cũ, nhưng Lâm Sầm trong giấc mơ đã không còn là thiếu niên ngây thơ năm nào, áo sơ mi cộc tay, quần đùi cũ kĩ đứng trên bãi cát.

Thất niên quang âm, ngộ dạ mộng hồi*, bất quá chỉ là vài chuyện xưa cũ trong giây lát mà thôi.

*: Đây là một câu nói bên Trung Quốc, kiểu như câu thành ngữ của ta, nghĩa là ‘Bảy năm qua đi, một hồi mộng寐’, định dịch nhưng nghĩ lại để vậy hay hơn.

Lâm Sầm với tay lên cái tủ trên đầu giường, lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa.

Thời điểm mới vừa nhận thức Trầm Mộ Phàm, Lâm Sầm vẫn chưa biết hút thuốc, khi đó hắn mới tốt nghiệp cảnh giáo, trong tay túi quần, bởi vì tìm không được nhà trọ phù hợp mà cảm thấy phiền não. Đồng sự Dư Tử Bằng mách nước cho hắn một chỗ cho thuê nghe chừng rất hợp lý, Lâm Sầm tính toán thấy giao thông rất thuận tiện, liền đem địa chỉ cùng điện thoại viết trong lòng bàn tay, một đường mò mẫm tìm đến. Lúc tìm thấy rồi, hắn lại cứ do dự trừ trừ không dám vào, bởi trước mắt là một dãy nhà trọ cao cấp, thấy thế nào cũng không thuộc loại hắn có thể gồng gánh chi phí hàng tháng được, nhưng nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, cộng với cái nóng của những ngày hè oi bức, Lâm Sầm lại không muốn đi chỗ khác nữa, cho nên rốt cuộc vẫn là ấn lên chuông cửa.

Người mở cửa chính là Trầm Mộ Phàm.

Vào lúc này, Lâm Sầm vẫn chưa hiểu được cái gì gọi là đồng tính, nhưng một khắc nhìn thấy Trầm Mộ Phàm kia, hắn lại cảm thấy trong lòng một trận thanh lương.

Trầm Mộ Phàm khi nhìn thấy Lâm Sầm thì tỏ vẻ có chút ngoài ý muốn, hỏi rõ mục đích đến đây của hắn, suy nghĩ một chút rồi mới mang hắn vào phòng khách, lại đem bia ướp lạnh cho hắn.

Lâm Sầm không phải loại bình sinh gặp người lạ liền cảm thấy sợ hãi, nhưng lúc ở trước mặt người đàn ông này, không hiểu sao thân thể hắn lại tự động co quắp lại. Lâm Sầm kiệt lực bày ra bộ dáng trấn định, vắt óc suy nghĩ tìm lời để nói, bắt đầu từ việc muốn tìm nhà để thuê, sau lại nói đến công việc của bản thân, là một tân cảnh viên vất vả mang chức trách nặng nề, cuối cùng ngay cả tiền lương, phúc lợi đều nhất nhất khai báo.

Khi Lâm Sầm nói mấy điều này, Trầm Mộ Phàm lẳng lặng ngồi trên ghế sa lông phía đối diện, ban đầu là thần nhiên mà nghe, càng về sau lại nhin không được phải mỉm cười.

“Nếu cậu muốn, trong vòng một tuần có thể dọn đến đây. Chỉ cần mang theo hành lý là tốt rồi, chỗ này cái gì cũng có”.

Tiền thuê lấy cực thấp, Lâm Sầm trở thành người thuê chung nhà của Trầm Mộ Phàm. Lâm Sầm ban đầu tưởng chính mình vận khí tốt, ai ngờ khi Dư Tử Bằng biết được tin tức này, lại thiếu chút nữa đương trường hóa đá. Thẳng đến lúc đó, Lâm Sầm mới biết được, Trầm Mộ Phàm là kẻ giám sát nổi danh mặt lạnh ở cảnh cục, y cũng chưa bao giờ có ý nghĩ tìm người phù hợp thuê chung nhà, cái gọi là gợi ý có chỗ hợp thuê chính là Dư Tử Bằng trong một lúc quá nhàm chán mà đùa cợt.

Sau lại, ngoài văn phòng ở lầu chót, Lâm Sầm nơm nớp lo sợ đợi Trầm Mộ Phàm đi đến. Y mặc cảnh phục khiến toàn thân càng thêm vẻ cao lớn lạnh lùng, không còn chút bộ dáng nhân tản mà hắn nhìn thấy khi y mang dép lê trong nhà kia.

“Tôi mới vừa biết anh chưa từng có ý muốn tìm người thuê chung nhà, thực xin lỗi... Tôi hôm nay sẽ dọn toàn bộ đồ đạc mang đi”. Lâm Sầm làm kính lễ như trong lễ nạp thái* rồi quay đầu bước đi.

*: Lễ nạp thái: là một lễ đến nhà gái để ngõ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy. Là một trong lục lễ của việc giá thú nghinh hôn ngày xưa.

“Này, ” Trầm Mộ Phàm từ phía sau lưng gọi hắn quay lại: “Tôi đã lấy tiền thuê nhà đâu, chỉ ít cậu cũng phải ở đến cuối tháng, thanh toán tiền thuê nhà rồi hẵng đi”. Trầm Mộ Phàm nói xong, còn hướng Lâm Sầm chớp chớp mắt.

Bỏ cái truyền thuyết giám sát mặt lạnh ấy qua một bên, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, Trầm Mộ Phàm đều được tính là một người hoàn mỹ để ở chung. Y ôn nhu hữu lễ, lại có tay nghề nấu ăn hảo hạng, đến cuối tháng, Lâm Sầm cho dù bỏ được chỗ thuê nhà thoải mái, cũng luyến tiếc món giò heo quét mật ong dứt lò của Trầm Mộ Phàm.

Mỹ vị trước mặt dẫn đến hậu quả xấu là, gần nửa năm qua đi, Lâm Sầm thể trọng cứ như đồ thị thẳng tắp mà tăng dần đều, may trời sinh hắn có gương mặt hồng nhuận, lúc mặc cảnh phục thì không thấy béo, nhưng khi đi phòng tập thể hình thì khó tránh khỏi bị Dư Tử Bằng vuốt bụng đùa giỡn: “Nha, không biết Trầm Mộ Phàm nuôi kiểu gì, mà khiến chú béo tròn chả khác gì heo cả”.

Lâm Sầm hung hăng đánh mạnh vào móng vuốt đang làm càn kia của Dư Tử Bằng, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

Kể từ lúc rời xa cha mẹ đến giờ, còn chưa có ai chăm sóc hẩn cẩn thận giống như Trần Mộ Phàm vậy.

Nửa đêm đói bụng, trên bếp luôn có đồ ăn khuya; công tác gặp phiền não, Trần Mộ Phàm sẽ kiên nhẫn lắng nghe, còn bình tĩnh phân tích vấn đề; cho dù trong lúc rảnh rỗi lấy ghita ra, gảy mấy âm điệu ‘tưng từng’ chán phèo không theo một quy chuẩn nào cả, thì Trần Mộ Phàm cũng sẽ nghe đến nhập thần.

Mà ngay cả mấy chuyện con con như quần áo giày vớ linh tinh, Trần Mộ Phàm cũng nhất nhất để ý.

Lâm Sầm lần đầu tiên thăng chức, liền bị đưa ngay đến cửa hàng quần áo cao cấp, lo lắng bất an đứng trước gương, nhìn Trần Mộ Phàm lấy từng bộ quần áo một ước thử lên người hẩn.

“Màu tím rất hợp với cậu”.

Trần Mộ Phàm sau khi hạ kết luận, liền bảo nhân viên cửa hàng bọc một chồng quần áo màu tím nhạt lại. Lâm Sầm đem bảng giá của mấy món đồ âm thầm đếm đếm, theo bản năng bất an: “Không cần phải nhiều như vậy”. Thấy Trần Mộ Phàm vẫn bất vi sở động, liền nhỏ giọng: “Tôi không mang đủ tiền”.

Trần Mộ Phàm nhìn hẩn, biểu tình đầy vẻ nhả cười: “Đây là quà chúc mừng cậu được thăng chức, nên cậu nhất định phải nhận lấy”.

Lâm Sầm ngơ ngác nhìn y quẹt thẻ, nửa ngày mới nghẹn xuất được một câu: “Tôi biết tặng lại anh cái gì đây?”

“Áo ngủ đi, tôi còn thiếu một bộ áo ngủ”.

Trần Mộ Phàm nói như thế, nhưng khi Lâm Sầm thật sự chọn áo ngủ tặng cho mình, y lại ra vẻ có chút kinh ngạc, tựa như lần đầu mới gặp, là biểu tình khi nhìn thấy Lâm Sầm làm khách không mời mà đến. Bất quá y rất nhanh kịp phản ứng lại, mỉm cười nói cảm ơn. Chính là bộ áo ngủ kèm mũ màu trắng thêu hoa văn bằng chỉ vàng nọ, Lâm Sầm chưa từng thấy y mặc qua.

Có lẽ là giá tiền của áo ngủ không hợp với ý y. Hoặc giả, câu thiếu áo ngủ kia căn bản chỉ là để Lâm Sầm xuống đài.

Ý tốt khó có được này, đã làm Lâm Sầm bất an.

Về Trần Mộ Phàm, trong cảnh cục có rất nhiều đồn đãi, nhưng toàn là mấy lời đồn không đầy đủ. Trần Mộ Phàm là một truyền kỳ, nhưng cũng có điểm bị người ta soi mói cười chê.

Tỷ như, trong vụ án bắt cóc nhiều năm về trước, y từng ra vẻ chuyên gia mà đàm phán để tiếp cận bọn cướp, nhưng vào thời điểm đối phương có thái độ hơi hơi buông lỏng, một phát súng làm nổ tung đầu trùm thổ phỉ.

Loại lãnh khốc này, thậm chí có thể nói là không từ thủ đoạn để thực hiện, đã khiến Lâm Sầm kinh hãi, kinh hãi rất nhiều. Đối với nam nhân đang thản nhiên mỉm cười trước mặt, hẩn luôn có một loại cảm xúc phức tạp không thể nói rõ thành lời.

Nhưng Trần Mộ Phàm đối Lâm Sầm, trừ bỏ tốt, chính là là tốt hơn nữa. Ở cùng nhau năm năm qua, vẫn luôn như thế.

Mà ngay cả Dư Tử Bằng khi uống quá chén, cũng nửa thật nửa giả nói rằng, Lâm Sầm hẩn là nên cảm ơn gã, nếu không phải lúc trước gã bịa đặt chuyện gợi ý thuê nhà kia, thì con đường thăng chức của Lâm Sầm vị tất đã thuận buồm xuôi gió đến như vậy. Lâm Sầm nghe xong, liền quay sang nói với vợ chưa cưới của Dư Tử Bằng: “Hứa Yên Yên, cô lo quần cho tốt hẩn đi, đều nhanh trở thành cha rồi, lại còn nói chuyện không đường hoàng như thế”.

Hứa Yên Yên lắc đầu: “Hẩn là như vậy, chẳng thay đổi được đâu, cậu đừng để ý đến hẩn”. Lại quay sang hỏi Lâm Sầm: “Cậu thì sao? Cũng nên lo chuyện thành gia lập nghiệp đi chứ? Cứ thuê phòng ở mãi thế này, cũng không phải là chuyện lâu dài, phải không?”

Dư Tử Bằng đã muốn uống đến độ mặt đỏ tai hồng, vừa nghe đến cái đề tài này, tinh thần liền tỉnh táo ngay trở lại: “Ừ, chú có giao một trăm năm tiền thuê, thì cái phòng ở đó cũng không phải của chú. Chẳng lẽ chú thật đúng là muốn cùng Trần Mộ Phàm quá cả đời nha?”

Trên chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, cả một toa xe dài như thế nhưng chỉ có một hành khách là Lâm Sầm. Nhìn bóng dáng cô đơn của mình phản chiếu qua tấm kính thủy tinh, Lâm Sầm có chút mờ mịt, tương lai biết làm cái gì đây? Dư Tử Bằng nói đúng, hẳn liệu có thể cùng Trầm Mộ Phàm quá cả đời sao? Hai đại nam nhân, tính xảy ra chuyện gì đây?

Một nỗi lo lắng chưa bao giờ biết đến, bây giờ lại tựa như bọt nước từ trong tiềm thức nổi lên giữa vũng bùn.

Gương mặt trên cửa kính xe đầu tiên là ửng hồng, lát sau trở nên trắng bệch.

Sẽ không.

Trầm Mộ Phàm sẽ không.

Hắn lại càng không sẽ.

Lâm Sầm tự nói với chính mình, thật sự nên mua phòng ở.

Ngày Lâm Sầm đi là một ngày hè nắng chói chang giữa không trung, bầu trời một màu xanh ngắt, giống như cái lần đầu tiên mà hắn gặp Trầm Mộ Phàm. Bọn Dư Tử Bằng vội vàng giúp Lâm Sầm dọn đồ đạc, Trầm Mộ Phàm chỉ lẳng lặng nhìn, thẳng cho đến tận lúc Lâm Sầm chuẩn bị ra khỏi cửa, hai người mới trao nhau một cái mỉm cười. Lâm Sầm đem số điện thoại nhà mới cùng danh thiếp của mình đưa tới trước mặt Trầm Mộ Phàm: “Nhớ đến chơi nhé”.

Trầm Mộ Phàm tiếp nhận, bàn tay cầm lấy mấy ngón tay của Lâm Sầm.

Lâm Sầm âm thầm nghĩ: Nguyên lai người này thật sự lạnh lẽo.

Trời nóng đến như vậy, mà mấy ngón tay Trầm Mộ Phàm vẫn lạnh như băng.

Sau lại, Trầm Mộ Phàm rốt cuộc cũng không có đến nhà mới Lâm Sầm chơi, ngược lại bọn Dư Tử Bằng thì vô cùng siêng năng trong chuyện này, khi Hứa Yên Yên đến, cũng không quên mang theo một cô bạn gái. Chịu không nổi mọi người cứ liên tục giật giây thúc giục, Lâm Sầm đành một mình hẹn gặp cô bé kia. Cô gái nhỏ thực sự dịu dàng điềm tĩnh, lúc Lâm Sầm nói chuyện, cô luôn lẳng lặng mà nghe, Lâm Sầm mơ hồ cảm thấy cô giống một người, trong lòng liền sinh ra một cổ cảm giác thính thích thản nhiên, với một lần hẹn hò như vậy, mọi chuyện cứ thế mà tiếp diễn.

Về phương diện khác, hữu nghị giữa hắn cùng Trầm Mộ Phàm vẫn tiếp tục duy trì, cho dù Lâm Sầm sau lại bị điều qua phòng hình sự, vội đến chống vó, thời gian hẹn hò thì không có, nhưng thời gian uống rượu cùng Trầm Mộ Phàm lại luôn dư dả.

Ghế cao ở quầy bar có một khoảng cách rất vừa vặn, bọn họ song song ngồi, câu được câu không mà nói chuyện phiếm, Lâm Sầm nói được nhiều chút, Trầm Mộ Phàm nói được thiếu chút, có một số việc thậm chí là giữ kín như bưng, tỷ như năm đó bắt cóc án, tái tỷ như một kẻ ưu tú như Trầm Mộ Phàm vì cái gì vẫn luôn độc thân đến giờ.

Kỳ thật, đối với việc này, Trầm Mộ Phàm cho dù đồng ý nói, Lâm Sầm cũng chưa chắc dám nghe, cũng may Lâm Sầm không hỏi, Trầm Mộ Phàm cũng liền không nói.

Lâm Sầm có khi nghĩ: Thế nhân thường hay nói đến chuyện ăn ý, hẳn chính là cái dạng này đi.

Đương nhiên, sự ăn ý giữa bọn họ cũng không chỉ giới hạn đến đó, công tác cấp trên cũng tương tự. Lâm Sầm tiếp nhận một vụ án mưu sát, lúc cùng Trầm Mộ Phàm uống rượu đã phát hiện điểm đáng ngờ.

Đó bất quá chỉ là một án tử vô cùng đơn giản, tuy rằng sự tình liên quan đến mạng người, nhưng án phát không đến 24 giờ, hung thủ cũng đã chủ động đầu thú, nguyên bản Lâm Sầm chỉ cần đánh một tờ báo cáo kết án đưa cho viện kiểm sát liền đại công cáo thành. Nhưng sau khi hai người phân tích lại nhận định, đầu thú chính là sơn dương thế tội, chân chính hung phạm lại là một người khác.

Quyết định điều tra xâm nhập vụ án này, là tại lúc hai người chạm cốc mà định. Trầm Mộ Phàm bật đèn xanh thật lớn cho ai kia hành động, còn Lâm Sầm thì một đường truy xuống.

Chức nghiệp mẫn cảm, khiến cho bọn hắn tin tưởng, phía đầu dây kia nhất định là một con cá lớn.

Bọn họ đoán quả không sai, nhưng khi phao nổi lên mặt nước, hai người mới phát hiện, con cá kia lớn đến mức vượt qua sự mong muốn của bọn họ, thậm chí cũng vượt qua phạm vi vớt cá của cảnh sát cục.

Nguyên lai, khởi mưu án sát chính là kiệt tác của sát thủ La Khải, mà sau lưng hắn lại chính là tập đoàn Hân Vũ liên kết với cả hắc bạch lưỡng đạo.

Vực sâu dừng lại, đã là quá muộn.

Lâm Sâm còn chưa lấy được chứng cứ xác thực, Trầm Mộ Phàm đã bị giáng chức. Cùng một ngày, xe thể thao hiện đại của Lâm Sâm bị nổ tung thành một đồng sắt vụn, bản thân cũng bị chấn động của vụ nổ bắn ra xa hơn mười thước, bị một vài vết thương nhẹ. Một người trong ê kíp cứu thương nói, Lâm Sâm có thể tránh được một kiếp, là do ông trời mở mắt.

Trong phòng bệnh, Lâm Sâm mỉm cười tựa vào gối dựa, nói rốt cục bản thân cũng có thể ngủ một giấc thật thoải mái rồi, những kẻ đến thăm bệnh ai cũng đều cười rộ lên, chỉ riêng Trầm Mộ Phàm đứng phía sau mọi người không hề nở nụ cười. Sau đó, lúc mọi người liên tục nói lời tạm biệt, Trầm Mộ Phàm mới đi đến trước giường bệnh của Lâm Sâm, cách một lớp chăn, Lâm Sâm có thể cảm thấy tay Trầm Mộ Phàm đang đặt lên mu bàn tay của mình.

“Tình dưỡng cho thật tốt. Hết thầy đã có tôi”.

Lâm Sâm nhìn Trầm Mộ Phàm, gật gật đầu.

Chính là đáp ứng thì đáp ứng thế thôi, hai ngày sau, Lâm Sâm vẫn cố ý xuất viện. Đầu tiên là chạy tới nơi làm việc, rồi tóm lấy một tên chạy việc vặt mà sai bảo, rốt cuộc cũng đem được La Khải về cảnh cục thẩm vấn.

Lưu Trí đưa ra nghi vấn thời hạn bắt giữ người chỉ có 24 giờ, nếu không thể tra ra chứng cứ phạm tội, Lâm Sâm dù muốn hay không cũng phải thả người, mà lần thả này chả khác nào thả hổ về rừng, thất bại trong gang tấc. Lâm Sâm rất rõ ràng lợi hại, hắn cùng bộ hạ giành giật từng giây một, thay phiên nhau ra trận, nhưng nam tử bị thẩm vấn vẫn mang một biểu tình hờ hững thản nhiên, ngôn ngữ ngắn gọn, trong đáy mắt lộ ra một tia chế cười khiến người khác tức giận.

Lưu Trí thông báo thời hạn cuối cùng chỉ còn có ba mươi lăm phút, Dư Tử Bằng đã sắp không khống chế được cảm xúc của chính mình, bèn bị Lâm Sâm đuổi đi nghỉ ngơi. Hứa Yên Yên thấy bàn tay cầm bút của Lâm Sâm hơi hơi phát run, nhỏ giọng nói: “Đi ra ngoài hút thuốc đi, nơi này đã có tôi”.

Lâm Sâm gật đầu, cầm hồ sơ đi ra khỏi phòng thẩm vấn, rút một điếu thuốc, lại có chút chuyện không nhớ rõ, liền vùi đầu lật xem ghi chép.

Chữ viết chi chút trên mấy tờ khai, La Khải đều trả lời vô cùng trật tự, rất cẩn thận.

Mồ hôi lạnh dọc theo thái dương Lâm Sâm chảy xuống.

“Ba!”

Có người rút ra bật lửa, một ngọn lửa ấm áp đưa lại gần, thay Lâm Sâm châm thuốc.

Lâm Sâm ngẩng đầu, là Trầm Mộ Phàm.

“Khó đối phó đi?” Trầm Mộ Phàm tiếp nhận hồ sơ từ trong tay Lâm Sâm, tiện tay giở xem: “Cho tôi mười lăm phút đồng hồ,” ngữ khí y thực bình tĩnh, “Tôi muốn một mình chất vấn hắn”.

Lâm Sâm do dự nhìn lên đồng hồ treo trên tường, Lưu Trí đã nói thời hạn chỉ còn nửa giờ, mỗi một giây đều quý giá cực kì, thì đào từ chỗ nào ra mười lăm phút cho Trầm Mộ Phàm đây, huống chi đây cũng không phải là án tử của Trầm Mộ Phàm, chức quyền bất đồng, chẳng có đạo lí nào cho phép y được thẩm tra La Khải cả.

“Tin tưởng tôi”. Chính là, Trầm Mộ Phàm đã nói như vậy: “Tôi sẽ bắt hắn”.

Lâm Sâm nhìn Trầm Mộ Phàm.

Sau này, Lâm Sâm từng có hồi tưởng lại khánh khắc ấy vô số lần, hắn muốn biết, lúc đó trên mặt Trầm Mộ Phàm có biểu tình như thế nào, nhưng đoạn ký ức này luôn lẫn trốn khỏi hắn, chỉ chừa lại cho Lâm Sâm

một đoạn hình ảnh mờ nhạt. Tuy rằng hắn biết rõ Trầm Mộ Phàm đứng ngay ở trước mặt mình, nhưng mà khi nhớ lại, dường như bọn họ ở hai đầu hành lang cách biệt, trong không khí phiêu đảng từng đợt từng đợt sương trắng. Không đợi Lâm Sầm nhìn thật kĩ bộ dáng của y, Trầm Mộ Phàm đã đẩy ra cánh cửa bước vào phòng thẩm vấn.

Hứa Yên Yên sau khi bước ra khỏi phòng thẩm vấn, tỏ vẻ bất an hỏi Lâm Sầm: “Như vậy liệu có được không?”

Lâm Sầm không nhìn cô, cúi đầu hung hăng hút thuốc.

Đó là mười lăm phút đồng hồ dài nhất trong cuộc đời hắn.

Trong lúc Hứa Yên Yên không ngừng nhìn đồng hồ, trong phòng thẩm vấn chợt truyền ra tiếng lật bàn, Hứa Yên Yên nhảy dựng lên, Lâm Sầm giữ chặt cô lại.

“Trầm Mộ Phàm tự có chừng mực”. Hắn nói vậy, nhưng không biết là đang an ủi cô, hay tự an ủi chính mình.

“Phanh!”

Cuối cùng, đoạn thời gian khiến người khác phải hít thở không thông rốt cuộc cũng kết thúc, bởi một tiếng súng xé toạc không gian.

Hứa Yên Yên xông lên phía trước, một cước đá văng cửa phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn loạn thành một đoàn, trên mặt đất là một dòng đỏ sẫm uốn lượn vô cùng chói mắt, La Khải vừa ẩn trụ ẩn bả vai đổ máu vừa hung hăng trừng Trầm Mộ Phàm. Trầm Mộ Phàm ném khẩu súng lục còn đang bốc khói xuống, xoay người lại: “Kêu xe cứu thương”.

Hậu quả được xử lí vô cùng mau chóng, bởi vì tấn hình bức cung, Lâm Sầm cùng Trầm Mộ Phàm song song bị cách chức, đồng thời vụ án cũng tạm thời gác lại. Chờ đợi Trầm Mộ Phàm còn có khởi kiện của La Khải, về phần tố tụng hình sự vẫn là dân sự giải hòa, chỉ còn chờ xem kết quả điều giải của song phương.

Cụ thể tình hướng điều giải, thì Lâm Sầm là từ quan hệ xã hội bạn đồng nghiệp mà hỏi thăm tới, hắn không có trực tiếp đến hỏi Trầm Mộ Phàm, trên thực tế, kể từ ngày hôm đó, hắn vẫn chưa cùng Trầm Mộ Phàm liên lạc trở lại.

Lâm Sầm đang chờ đợi, chờ Trầm Mộ Phàm cho hắn một lời giải thích, rốt cuộc trong mười lăm phút đồng hồ kia đã xảy ra chuyện gì, và Trầm Mộ Phàm vì cái gì mà nổ súng. Lâm Sầm không tin Trầm Mộ Phàm lại dễ xúc động đến vậy, càng không tin y thế nhưng không cho mình một lời giải thích, nhưng di động vang lên một lần rồi lại một lần, vẫn chưa có cái nào đến từ Trầm Mộ Phàm.

Đồng nghiệp nhìn sắc mặt Lâm Sầm, cũng đoán được vài phần, liền an ủi hắn: Trầm Mộ Phàm nhất định là bận quá. Người nọ còn nói, mấy loại chuyện như điều giải cực kì khó giải quyết, nếu La Khải kiên trì tố tụng hình sự, Trầm Mộ Phàm chỉ sợ là phải ngồi tù.

Rốt cuộc, Lâm Sầm lần đầu tiên trở lại nơi ở của Trầm Mộ Phàm, nhấn chuông cửa nửa ngày, lại không có ai lên tiếng trả lời. Lâm Sầm đi thang máy xuống dưới lầu, mới vừa đi tới trước cửa, chỉ thấy bên ngoài là hai bóng trắng vô cùng dương diễn, Trầm Mộ Phàm cùng La Khải một trước một sau bước nhanh đi tới, Trầm Mộ Phàm khoe miệng mím chặt, La Khải thì vẻ mặt vẻ giận dữ, cách một tầng cửa thủy tinh, cũng có thể cảm giác được không khí khẩn trương giữa hai người.

Lâm Sầm đang do dự, không biết có nên tiến về phía trước hay không, đã thấy La Khải nắm lấy cánh tay Trầm Mộ Phàm, đem y ấn lên trên tường, sau đó hung hăng mà hôn xuống.

Mắt mở trừng trừng, Lâm Sầm sững sờ nhìn bọn họ.

Hắn cùng bọn họ không chỉ cách nhau mấy thước, một mảng thủy tinh, mà còn là cả hai cái thế giới.

Gương mặt Trầm Mộ Phàm đối diện Lâm Sầm, Lâm Sầm không biết y có nhìn thấy mình hay không. Như đang đứng dưới ánh mặt trời chói chang, Trầm Mộ Phàm khẩn cấp nhắm chặt hai mắt, biểu tình kia vừa như hoảng hốt lại vừa như thống khổ, tiếp đó, y nâng cánh tay lên, thông thả mà kiên định ôm lấy La Khải.

Đôi tay tiêm tú, trắng nõn, giữa hè vẫn lạnh như băng kia, đã làm ra lựa chọn của nó.

Lâm Sầm từng bước một lùi sâu vào bóng râm nơi hàng hiên.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân bọn họ, tiếng thang máy “Đình” vang lên.

Bọn họ lên lầu, đi vào căn phòng Lâm Sầm từng vô cùng quen thuộc

2. Chương 2

Tin La Khải cùng Trầm Mộ Phàm hòa giải dân sự là do Hứa Yên Yên nói cho Lâm Sầm, khi ấy Lâm Sầm đang nhàn rỗi làm đồ nướng chiêu đãi bọn người ở phòng hình sự. Lúc Hứa Yên Yên nhắc tới Trầm Mộ Phàm, một phòng đầy người thoáng chốc trở nên an tĩnh, ngược lại Lâm Sầm đang quét mặt lên trên chân gà thân sắc không hề thay đổi, tay cũng không run rẩy cho dù một chút: “A, tôi biết rồi”.

Hắn đương nhiên biết, ngày đó đã biết, kinh ngạc, phần nộ từng cái lần lướt trôi hết, giờ phút này trong người chỉ còn là chết lặng.

Im lặng trong chốc lát, lại có người cười khê, nói: La Khải thích đàn ông. Lâm Sầm buông xuống suy nghĩ, dường như không có việc gì mà tiếp tục nướng chân gà của hắn, lá gan mọi người lúc này mới to lên, âm ỉ bắt đầu sôi nổi bàn tán.

Nguyên lai, chuyện của Trầm Mộ Phàm cùng La Khải, ai cũng biết hết. Tất cả bọn họ, đều là những người làm hình trình, phá án cấp trên lại có hạn, thám thính loại chuyện riêng tư này lại càng không nói chơi, huống chi hai người kia làm việc hoàn toàn không tránh kiêng kị, nghe nói La Khải đã gần như thoát ly tập đoàn Hân Vũ, dọn đến chỗ ở Trầm Mộ Phàm, nghiêm nhiên chung sống cùng nhau.

Thời điểm mọi người lần lượt ra về, Dư Tử Bằng đã uống đến say mềm, Lâm Sầm giúp Hứa Yên Yên đem gã quảng lên xe. Hứa Yên Yên cảm ơn Lâm Sầm, xe vừa đi được một đoạn, lại quay trở về.

“Tôi rất lo lắng”. Cô hạ cửa kính xe xuống, thấp giọng nói: “Cậu có biết, La Khải không phải loại người lương thiện gì, còn có người nói: vì Hân Vũ tập đoàn, có thể tự tay giết chết tình nhân. Vạn nhất ngày nào đó La Khải chán ghét rồi, Trầm Mộ Phàm có thể gặp nguy hiểm”.

Dạ thâm nhân tĩnh, Lâm Sầm do dự mãi, rốt cuộc vẫn là ấn xuống dây số thuộc về Trầm Mộ Phàm, qua một lúc thật lâu mới có người tiếp: “Ừ?”

Mặc dù có chút khàn khàn, thậm chí còn mang theo dư vị ôn nhu, Lâm Sầm vẫn gần như lập tức nhận ra thanh âm này, Lâm Sầm cùng chủ nhân của nó đã từng ở trong phòng thẩm vấn giảng co hơn hai mươi mấy giờ.

“Tôi tìm Trầm Mộ Phàm”. Lâm Sầm nói, đồng thời cảm thấy may mắn khi thanh tuyến chính mình cư nhiên không có vắn vẹo.

Trong ống nghe truyền đến tiếng vang một trận quần áo tất tác nho nhỏ, tiếp theo là giọng nói của Trầm Mộ Phàm: “Lâm Sầm”.

Lâm Sầm nắm chặt microphone. Hắn lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai thanh âm Trầm Mộ Phàm dễ nghe đến như thế, mềm mại như in vào trong màng tai, nơi ngực một trận đau đớn từ từ kéo đến. Lâm Sầm nóng lòng tìm lời để nói, như muốn ngăn cản cảm giác kỳ dị này: “Anh khỏe không?”, lại nói tiếp: “Tôi muốn gặp anh”.

“Quá muộn rồi”.

“Thế ngày mai?”

Microphone bên kia yên lặng trong chốc lát: “Hảo. Lâm Sầm”, thanh âm Trầm Mộ Phàm trầm thấp tựa như một tiếng thở dài, “Ngày mai gặp”.

Đó là lần cuối cùng Lâm Sầm được nghe Trầm Mộ Phàm nói chuyện, hơn nữa đó cũng là một câu nói dối, bởi bọn họ chưa từng gặp lại nhau.

Ngày kế, có người phát hiện một khối nam thi, sau khi khám nghiệm, xác nhận đó là cảnh quan Trầm Mộ Phàm, thời gian tử vong ước chừng 2 giờ sáng, tức là khoảng một giờ kể từ khi Lâm Sầm cúp điện thoại.

Một đoạn thời gian rất dài sau đó, Lâm Sầm vẫn không tin đó là sự thật. Tuy rằng hắn đến dự lễ tang Trầm Mộ Phàm, mắt mở trừng trừng nhìn hoàng thổ một tầng rồi lại một tầng hất lên trên quan tài, tuy rằng hắn không ngừng đánh báo cáo, yêu cầu được phục chức, yêu cầu truy tra nguyên nhân tử vong của Trầm Mộ Phàm. Nhưng tận sâu dưới đáy lòng, hắn không hề muốn tin tưởng vào kết cục đó.

Bị tình nhân thay đổi thất thường giết chết, làm bằng chứng xác minh với tổ chức bản thân luôn trung thành, chết kiểu hèn hạ thế này, không phải là Trầm Mộ Phàm.

Thời điểm Lâm Sầm đi bar, phục vụ hỏi: Bạn của anh đâu? Lâm Sầm luôn nói: Y sẽ đến, sau đó gọi hai ly rượu, lẳng lặng chờ đợi. Lâm Sầm thật sự chờ mong người nọ sẽ đến, sẽ ngồi vào bên cạnh hắn, bàn tay lạnh lẽo bưng chén rượu lên, câu được câu không mà nói chuyện phiếm.

Có khi, Lâm Sầm thậm chí cảm thấy rằng, Trầm Mộ Phàm chỉ là rẽ sang con đường khác, khiến đôi bên thất lạc nhau thôi, mà y thì vẫn còn sống trên cõi đời này, đang đứng ở một góc phòng mà mình không biết tên nào đó, nói không chừng ngày nào đó sẽ gặp lại được.

Về sau được phục chức, Lâm Sầm trở lại phòng hình sự, hắn lật lại vụ án Trầm Mộ Phàm đã gần bị xem như không hướng giải quyết, yêu cầu tra rõ. Báo cáo đưa lên, bị trả trở về, Lâm Sầm viết lần nữa, lại bị trả hồi. Dư Tử Bằng khuyên Lâm Sầm, nói án tử Trầm Mộ Phàm tất cả mọi người đều đã tận lực tra xét, cũng biết là do La Khải làm, nhưng quả thật không có chứng cứ xác thực. Lâm Sầm yên lặng nghe, ngón tay trên bàn phím vẫn đánh như bay, tiếp tục đánh báo cáo của hắn.

Tin một vài thành viên cấp trung của Hãn Vũ tập đoàn bị bắt truyền đến, báo cáo của Lâm Sầm vì thế lại thêm một hạng mục, yêu cầu tham dự cuộc điều tra tập đoàn Hãn Vũ. Lúc này đây, rốt cục đã có câu trả lời thuyết phục, Lâm Sầm được điều động gia nhập tổ hành động đặc biệt.

Những ngày bận rộn mà phong phú lại bắt đầu.

So với một năm trước mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn, lúc này đây việc tra án có thể nói thế như chẻ tre, Lâm Sầm rõ ràng hiểu được, nếu không có nội gián, án tử tuyệt không thể tiến triển thuận lợi đến như vậy. Quả nhiên, ngày đó thủ trưởng sắp về hưu đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Sầm: “Tan tầm cùng về, ta mang cậu đi gặp một người”.

“Về sau hành động của tiểu tổ do cậu phụ trách, việc liên lạc với người cung cấp tin tức cũng do cậu chịu trách nhiệm”. Thủ trưởng bỗng nhiên dừng lại: “Các người lúc trước có chút hiểu lầm, nhưng ta tin tưởng cậu sẽ lấy đại cục làm trọng”. Nói xong, ông ta đẩy cửa phòng.

Vì thế, Lâm Sầm nhìn thấy người kia.

Sống lưng thẳng tắp, ngồi trong ghế sofa da, giống như lúc ở trong căn phòng thẩm vấn lạnh lẽo, ánh mắt dài nhỏ nghiêm nghị một cách tự nhiên, khiến người nhìn bất tri bất giác tâm sinh bực tức.

Không cần giới thiệu, càng không có chuyện bắt tay, Lâm Sầm ngồi ngay xuống trước mặt La Khải, nhìn kẻ đã từng hôn qua Trầm Mộ Phàm, còn giết chết nam nhân của hắn.

Thủ trưởng giảng thuật ngọn nguồn sự tình, cùng Lâm Sầm phỏng đoán không khác biệt, đây vốn là một thế cục.

Người thiết cục đúng là Trầm Mộ Phàm, chuyện đó Lâm Sầm vẫn luôn biết, nhưng lại chưa từng một lần dám trực tiếp hỏi Trầm Mộ Phàm.

Cách bình thường vô pháp đánh trúng Hãn Vũ, y liền áp dụng thủ đoạn phi thường. Y dùng súng bắn thương La Khải, dời đi tâm mắt của Hãn Vũ, làm cho đối phương cho rằng điều tra đã muốn sanh non, nhờ đó Lâm Sầm mới có thể thoát thân; đồng thời, bằng một cơ duyên xảo diệu, y tiếp cận La Khải, cuối cùng lấy chính mình trả giá đại giới, đổi lấy một viên ám lòi ẩn nấp thật sâu trong Hãn Vũ tập đoàn.

“Nếu trước đó biết được, chúng ta đương nhiên sẽ không cho phép y làm như vậy”. Thủ trưởng thở dài, “Nhưng người có biết, Trầm Mộ Phàm... Sau khi y chết rồi, chúng ta mới tìm được thư của y để lại, mới biết được hết thấy mọi chuyện”. Lão đứng dậy, cúi đầu, giống như không biết phải làm như thế nào để đối mặt với ánh mắt của Lâm Sầm: “Ta đi trước, các cậu nói chuyện đi”.

Cửa phòng khép lại, tiếng cười lớn giữa hành lang vừa mới tràn vào, đã bị chặn đứt.

Lưu lại chỉ có nỗi cô đơn chết chóc.

Lâm Sầm gian nan hỏi: “Có phải anh hay không?”

“Đúng”. La Khải thanh âm trầm thấp mà rõ ràng: “Tôi giết y”.

“Anh sao có thể làm như thế? Nếu anh thật sự yêu y...” Lâm Sầm bỗng nhiên nói không ra lời, hẩn nhìn chăm chăm La Khải, nước mắt chảy xuống: “Nếu anh yêu y...”

Hắn nghe được thanh âm của mình, khàn khàn mà lại xa lạ, nhưng Lâm Sầm biết, kia đích thật là thanh âm của mình.

La Khải lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt không có hối hận, càng không có lấy một tia dao động: “Đây là y muốn”.

“Chỉ cần đối với cậu có lợi, bất cứ chuyện gì y cũng sẽ làm tất cả, vô luận là không đủ khả năng hay không. Y đem tất cả dụ dỗ mà mình có hết thấy đều cho cậu. Y cho tôi...” La Khải dừng lại, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt ẩn khuất một tia nhu hòa bất khả tư nghị: “Y cho tôi, là ôn nhu cuối cùng còn sót lại, cùng toàn bộ tàn nhẫn mà y có. Nhưng điều này, mới là một y trọn vẹn”.

Đêm hôm đó, ở trong mộng, Lâm Sầm lại mơ thấy mình đi ngang qua.

Hắn đứng trước phòng ngủ Trầm Mộ Phàm, nơi khe cửa hắt ra một ít ánh sáng vàng nhạt.

Lâm Sầm đặt tay lên núm cửa, nhẹ nhàng xoay tròn, cửa phòng ‘cách’ một tiếng mở ra.

Trong phòng thực yên lặng, Trầm Mộ Phàm ngồi ở trên giường, dùng tấm dựa gối lưng, đầu buông xuống một bên, quyển sách đang đọc dở cũng rơi trên mặt đất, giống như đang ở giữa một đám người, chờ lâu thật lâu lắm, rốt cục đợi không nổi, ngủ quên.

Lâm Sầm đi qua, lẳng lặng nhìn y.

Hắn lần đầu tiên trong đời thật cẩn thận mà nhìn y, giờ mới biết được, Trầm Mộ Phàm tuần mỹ đến như thế này.

Trước kia, đều bỏ qua xem nhẹ.

Hắn thậm chí không biết áo ngủ Trầm Mộ Phàm là màu trắng, thêu hoa văn bằng chỉ vàng, sau lưng còn có mũi dùi thật đáng yêu, đó là lễ vật mà Lâm Sầm đã tặng. Vẫn luôn cho rằng y không thích, chưa bao giờ mặc, nguyên lai y vẫn luôn lưu giữ bên mình, chờ đợi hắn lâu đến như vậy.

Hiện tại, Lâm Sầm đến đây, rốt cuộc đã đến đây, chính là, cũng đã muộn mất rồi.

Lâm Sầm nhìn Trầm Mộ Phàm, hắn tinh tường biết đây chỉ là một giấc mộng, hắn biết bọn họ đã không thể trở về như cũ, cho dù tương lai được gặp lại nhau ở một thế giới khác, cũng không có cách nào đem Trầm Mộ Phàm ôm vào trong ngực.

Bởi vì hiểu được những điều đó.

Lâm Sầm vươn ra hai tay, ôm chặt Trầm Mộ Phàm.

Trầm Mộ Phàm thân thể vừa nhẹ lại nhuyễn, giống như tùy thời đều sẽ tan rã nơi khuỷu tay hắn, hóa thành tự thủy hoa niên một đi không về.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-tung-om-lay-bat-tang-ung-bao>